

ΡΟΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και πέμπτον ἀρθμοῦντες χρόνον
την κληνὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθένων.

Χίλια κι' ἑνῆκοσα δέκα
κι' ἄλλα τὰ σαθὰ πελέια.

Δύο τοῦ μηνὸς Γενάρη,
φθάνουν οἱ καλικαντζάροι.

Τέσσερα χίλια κι' ἑκατό
καινούργιο χρόνο χαίρειται.

Ἀρχιμηνιά κι' ἀρχιχροινιά.

Ἀρχιμηνιά κι' ἀρχιχροινιά κι' ἀρχὴ καλὸς σας χρόνος,
για τὴν φωτιὰ τοῦ Παλατιοῦ νὰ μὴ σὰς καίη πόνος,
κι' ἂν κἀκηκὸν τοῦ Παλατιοῦ καὶ σκευὴ καὶ στολιδία
ἴμποροῦνε κι' ἄλλα σὰν αὐτὰ νὰ ξαναγίνουν ἴδια.

Ἀρχιμηνιά κι' ἀρχιχροινιά σὲ φλόγες ἀλαλάξετε
καὶ τῶν τροπαίων τῶν σεπτῶν τὸ τέμενος φυλάξετε.

Ἄη-Βασίλης σὲ Ἀσὸ' μιλεῖ καὶ Βασιλῆα:
χαρῆτε ποῦ δὲν κἀκηκὸν τρομπόνια καὶ κουμπούρια...
μόνον προγόνων ἄρματα καὶ τρόπαια παλῆα
σὲ παραδόξιστο καιρὸ δὲν γίνονται καινούργια.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος τραγουδοῦν τὸ νέον ἔτος.

Ἀρχιμηνιά κι' ἀρχιχροινιά,
— γιὰ σοῦ, Ρωμαϊκὴ γενεά —
κι' ἀρχὴ καλὸς μας χρόνος,
νάναι καλὰ κι' ὄφρονος.

Ἄη-Βασίλης πλέκωσι
— φωνῆμα μὲς ἀπεβλέπωσι —
ἀπὸ τὴν Καισαρεία
μέσα' στὴ φασουλιά.

Ἄη-Βασίλης ἔρχεται: ὅτ' κράτος τῆς εὐκλείας,
βασιτὴ χαρτὰ τῆς μίαν δραχμῆς κι' ὄχι πολυπραλείας,
γιατὶ τὰ φορολόγησαν καὶ τοῦτ' ἀνοικηρμένως
κι' εἶναι πολὺς ὁ πόνος.

Ἄη-Βασίλης ἔρχεται κι' οἱ τσογαδόροι κλαίει
καὶ χίλια δροῦ παρόπανα γι' αὐτὸν τὸν φόρο λένε.
Ἄη-Βασίλη, κῆταξτε μέσα ο' αὐτοὺς τοὺς φόρους
τὶ συμφοραῖς ἐσκαρῶσαν καὶ γιὰ τοὺς τσογαδόρους.

Ἄη-Βασίλη κῆταξτε... μέσα εἰς φόρον λύσασιν
ὁ κύρ Θανάσης μελετῆ
νὰ βάλῃ τέλη δυνατὰ
καὶ' στὸν παικτῶν τῆς φάσας.

Ἄη-Βασίλη κῆταξτε καὶ φῶσα καὶ ξεφῶσα...
ὁ κύρ Θανάσης σκέπτεται νὰ μὴν ἀφήσῃ φῶσα,
γιατὶ γυρεῖει καὶ ἀπὸ' μᾶς νὰ κἀνῃ μπάφραμα-ντόρο,
καὶ δὲν θὰ μείνῃ κῆκαλο χωρὶς νὰ δίνῃ φόρο.

Πέντε δραχμαῖς ἡ τράπουλα... πέντε καὶ μόνον... ἄκου...
ὅλα τὰ παρακάλια μὲς ἐπήγαγε τοῦ κἀκου.
Πέντε δραχμαῖς ἡ τράπουλα μὲς στοὺς καιροὺς τῆς φάσας,
ἀλλὰ θὰ παίξωμε κι' ἔμετις
μ' ἐκείνας τῆς μίαν δραχμῆς,
καὶ θὰ τῆς σαπουνίσωμε νὰ γίνονται τῆς ὄρας.

Ἄη-Βασίλης ἔρχεται τραγῶτος ἀπὸ πέτρα,
βλέπει χαρτὰ τῆς τράπουλας, ποῦναι γεμάτα λέρα.
Ποῦναι τὰ πρὶν γρηλατάρη,
τὰ λούσας σὰς τὰ πρῆτα;
κι' αὐτοὶ τοῦ λένε λυπητῶτα
τὸν κύρ Θανάση' ρῶτα.

Κάτω νά φρε... και τί νά φρε;...δέν έμειναν φαγώσιμα...
κάτω νά πηξε... και τί νά πηξε, ποῦ δίνουν τώρα φόρους
πνεύματα κι' οὐνοπνεύματα φωτιστικά και πόσιμα,
και κοπετος ποποποιών άκούεις διατόρους;

"Αη-Βασιλη έρχεται, κι' έγω δὲ οὐτόν οὐούκι,
μή μάς ζητήσει τίποτα, κἀν τοίπουρα κἀν οὐόςο.
Δέν άποστάζουν άμδουκς σάν πρώτα τέτοια πράγματα,
και μένου μόνον άμδουκς, ποῦ θ' άποστάζουν κλάμματα.

Μήτε φαγί, μήτε πιστό
καθόλου μή ζητήσης...
οἱ τέτοιο χρόνο σάν κι' αὐτό
μήν έχης άπαιτήσεις.

Πάρε τή λύρα μοναχά
'στὰ χρόνια τοῦτα τὰ πτωχά
και παίξε Καραϊσκο
και γύριζε μέ δισκο.

"Στό ραβδί σου ν' άκουμπες και νά λές τήν άλφα βήτα,
μόνο νά μάς τραγουδής,
κι' έλα πάλι νά μάς πῆς
πῶς' πατήσαμε' στήν πῆτα.

Εἰς τὸν τόπο ποῦ παταῖς
κι' ἔπου ζῶ κι' έγω τὸ βοῦδι,
τίποτ' άλλο μή ζητήης
παρά λύρα και τραγοῦδι.

Κάθισε νά τραγουδήσης
και νά μάς καλοκαρδίσης.
"Έλα νά μάς πῆς σαφῶς
άν θά' δοῦμε τώρα φως
Διαρόν, οὐράνιοι,
κι' άν θά' βροῦμε δάνειον.

"Έλα μέ τούς πρώτους πρώτος
κι' έλόνα παρακάλε:
μέ' σ'τό τόσο μας τὸ χάλι
δ' θανάσης νάλλῃ οὐτόςο,

και νά μήν τὸν φέρουν τέρτοςο, και νά μή τὸν φέρουν φέτοςο,
και τὰ τόσα σχέδιά του νά μή γίνουνη στραπάτατα.

Πρόσεχέ τον μή και τοῦτο,
πρόσεχέ τον μή κι' έκείνοι
τοῦ σκαρώσουν μπαλαμοῦτι,
και τοῦ πάρουνε τὰ πλούτη
και μέ τὸ μαρκοῦτοι μείνη.

Βλέπε τὸ πακαδοκαῖδι κι' άναθε γι' αὐτὸ λαμπάδες
μή τοῦ στήσου καμμὲ φάκα,
και' σ'τό κἀόςο τοῦ δανείου μήν τραβήξῃ τρεῖς παπάδες
και μάς κάνει καμμὲ μπάκα,
και φωνάζουν' σ'τὴν πατρίδα:
τίφος, μπάκα και κασιόδα.

Κάθισε νά τραγουδήσης
και νά μάς καλοκαρδίσης.
Τρεῖς χαρωπὸς σ' άμπέλλα
νά οἱ στίφουνη κισοῖ,
κι' έλα κύλιε βαρέλλα,
ποῦ δέν στάζουνη κρασί.

"Αντερα δικά μας βάλε
γιὰ χορδαῖς' σ'τὴν νέα λύρα,
και μέ τότὰ τώρα φάλε
τοῦ Ρωμαϊκοῦ τὴν μοῖρα.

Πέρνε ζάχαρης πακέτα,
αἰόρτα τα και μοραζέ τα,
και τὴν καθεμιά μας σ'τάρα
σ'τάρε τὴν μέ ζαχαράτα.

Και μέ μοῖτρα σάν πατσά
νά χορδαῖμε μπαλέτο,
κι' ὁ καθένας νά κλειστοῖ
ζάχαρης φτηνῆς πακέτο.

Βλέπε μεγάλα στόματα τριγύρω θεονήστια,
και λέγε' σ'τόν θανάση,
ὅπου θά' μάς δοξάση;
μή τὴν φτηνὴ τὴν ζάχαρη σ' εἶδα και σ' έλιμπίστηκα.

"Αρχιμηνιά κι' άρχιχροινιά,
—μεγάλη βαρουμεμονιά—
κι' άρχι καλὸς μας χρόνος,
—έφυγε κι' ὁ Βαρνόςο.—

Βασιλη, καλὸς άριος, χαρά τῆς αἰκουμένης,
Βασιλη, πόθεν έρχεσαι, Βασιλη ποῦ πηγαίνεις;
"Απὸ τὴν Πόλι' πέρασα νά' θε και τὸν Σουλτάνο,
κι' εἶδα τὰςροπλιάνο
και τοῦ Βαρνὸςο Δά-Κατῆρς και τοῦ Δά-Καταγορῆ,
κι' εἶλ' ἡ Σταμποῦλ σ'κησῆθηε γιὰ τοῦτο σ'τό ποδάρι.

Και ροῖπαγε γιὰ τὸν Κατῆρς πῶς ἤλεε κι' εἶθε πέρα,
κι' έλεγε πῶς ανάντιον εἰρήνη τὸν άέρα,
κι' εἶθε, ποῦ τόσον εὐκόλα ψηλά πηγαίνουμ εἰσι,
μόνον αὐτόςο δέν μπόρεος καθόλου νά πετάξῃ,
κι' έπῆρε τὰ βρεμμένα του κι' έφυγε γιὰ τὴν Πόλι,
μέ τὸν σκοπὸ τῶν' Αθηνῶν τὸ κλίμα νά πατάξῃ.

Φωτιστὸν και μέγα δῶρον ἡ φωτῆρὰ τῶν' Αναντιόρων.

Βασιλη, πόθεν έρχεσαι μέσ' σ'τὴ' δική μας τρέλλα;
Απὸ τὴν Πόλι'ν έρχομαι και' σ'τὴν κορφή κανέλλα.
Πολλὸς καλλὸς χαίρετομοῖς κι' άπ' τὸν Σεργί' σὸς φέρνου
κι' άπ' ἔλο τὸ Κουβέρνο.

Μεγάλα νιράδαλα κι' έκει,
γράφου' σ'τόν Πρέβου τὸν Κακῆ
νάλλῃ νά πάρῃ σ'τὴν Σταμποῦλ τὴν θέσι τοῦ Βεζύρη-
γῆσι μ' έμισου τὸν Χιλμῆ δὲν έβανε χαῖρι.

Χίλιες φοραῖς σπολλάτη σας,
εἶδα και τὸ Παλλάτι σας,
ἀπὸ παντοῦ νά φλέγεται
και σάν δαδί νά καίγεται.